

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **nezl. M. N.**, zastoupené zákonnými zástupci Prom. fil. K. N., M. A., Ph.D. a Mgr. M. N., zastoupené Mgr. Jiřím Švejnohou, advokátem se sídlem Vinohradská 126, Praha 3, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,** se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2008, čj. MHMP483974/2008, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2010, čj. 10 Ca 279/2008 - 78,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Ředitelka Mateřské školy Montessori v Praze 12 rozhodnutím ze dne 14. 7. 2008, čj. 95/2008, nepřijala žalobkyni do mateřské školy podle § 165 odst. 2 písm. b) zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění uvedla, že žalobkyně nesplňovala podmínky stanovené v § 50 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů, protože se nepodrobila stanovenému pravidelnému očkování [konkrétně očkování proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím podle § 2 odst. 1

písm. a) vyhlášky č. 537/2006 Sb., o očkování proti infekčním nemocem, ve znění pozdějších předpisů].

2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 8. 2008, čj. MHMP483974/2008, odvolání žalobkyně zamítl.

II.

3. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 23. 3. 2010, čj. 10 Ca 279/2008 - 78, zamítl.

4. Městský soud považoval za nesporné, že se žalobkyně nepodrobila očkování proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím. Spornou ovšem zůstala otázka, zda tato skutečnost mohla být zákonným důvodem pro nepřijetí žalobkyně do mateřské školy.

5. K námitce, že stanovení rozsahu a termínů povinného očkování vyhláškou je v rozporu s čl. 26 Úmluvy o lidských právech a biomedicíně (č. 96/2001 Sb. m. s.; dále jen „Úmluva o biomedicíně“), městský soud odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, čj. 5 As 17/2006 - 66, č. 969/2006 Sb. NSS (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Dále městský soud uvedl, že čl. 26 bod 1 Úmluvy o biomedicíně připouští omezení výkonu práv podle čl. 5 a čl. 6 této úmluvy. V daném případě se tak stalo zákonem, který určuje povinnost podrobit se stanovenému druhu pravidelného očkování. Příslušný prováděcí předpis pak upravuje členění očkování, mj. i druhy pravidelného očkování a podmínky jeho provedení. Městský soud se proto neztotožnil s namítaným porušením zásady subdelegace k tvorbě práva. Porušení zmíněné zásady neshledal ani Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 5 As 17/2006 - 66.

6. Městský soud zdůraznil, že při přijímání dětí k předškolnímu vzdělávání je třeba dodržet podmínky stanovené zvláštním předpisem, tedy i § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví. Podle tohoto ustanovení předškolní zařízení mohou přijmout pouze dítě, které se podrobilo stanoveným pravidelným očkováním, má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci. Povinnost podle § 46 odst. 1 věty první uvedeného zákona (povinnost podrobit se pravidelnému očkování v případech a termínech upravených prováděcím právním předpisem) je obecně stanovena vůči všem adresátům bez ohledu na jejich případné další aktivity či činnosti ve zvláštních případech.

7. Námitku žalobkyně, že prováděcí vyhláška nestanoví časové období, ve kterém dítě musí být očkováno proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím, a že tudíž neuplynulo období, kdy žalobkyně byla povinna se očkování podrobit, městský soud neshledal důvodnou. Zopakoval, že zákon zavazuje státní orgány, aby do předškolního zařízení bylo přijato pouze dítě, které se podrobilo stanoveným pravidelným očkováním. Očkování proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím bylo upraveno jako pravidelné očkování v § 6 vyhlášky č. 439/2000 Sb., o očkování proti infekčním nemocem (která byla platná v době původního řízení o přijetí žalobkyně do mateřské školy). Tato vyhláška stanovila, že základní očkování se provede nejdříve první den 15. měsíce života, přeočkování pak za 6 až 10 měsíců po základním očkování, v odůvodněných případech i později. Věcně shodným způsobem upravuje předmětné očkování i vyhláška č. 537/2006 Sb. (platná v době obnoveného řízení).

8. Městský soud přisvědčil žalobkyni pouze potud, že vyhláška č. 537/2006 Sb. nestanoví výslovně, kdy nejpozději se jednotlivec musí uvedenému typu očkování podrobit. S přihlédnutím k účelu povinnosti podrobit se pravidelnému očkování, jímž je dosažení kolektivní imunity v populaci, lze však podle městského soudu dovodit, že provedení tohoto typu očkování je žádoucí v dětském věku (po 15. měsíci života dítěte). Čím později je totiž očkování provedeno, tím větší je možnost nákazy a šíření nemoci.

9. V posuzované věci nebylo ovšem rozhodné, zda uplynula lhůta, v níž byla žalobkyně povinna podrobit se stanovenému očkování, protože předmětem sporu nebylo porušení povinnosti podle § 46 odst. 1 a 4 zákona o ochraně veřejného zdraví. Podstatnou byla otázka, zda žalobkyně mohla být podle § 50 téhož zákona přijata do mateřské školy, aniž by se podrobila pravidelnému očkování.

10. Podle městského soudu § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví klade větší důraz na prevenci šíření infekčních nemocí u dětí v kolektivních zařízeních předškolního typu, protože je zde vyšší riziko infekce. Je na vůli zákonných zástupců, zda dítě do takového zařízení přihlásí, a předpokládá se, že se přihlašované dítě podrobí zákonem stanoveným podmínkám pro přijetí. Požadavek daný zmiňovaným ustanovením sleduje nejen ochranu veřejného zdraví (která je obecným principem daného zákona), ale i ochranu práv a svobod jiných. Jedná se o kolektivní prevenci a ochranu v užším smyslu. Takový požadavek je podle městského soudu legitimní.

11. Důvody pro odmítnutí podrobit se očkování uváděné v žalobě městský soud nepovažoval za opodstatněné. Subjektivní postoje zákonných zástupců konkrétního dítěte nemohou být v jednotlivých případech zohledněny orgánem rozhodujícím o přijetí dítěte, protože ten je vázán zákonem. Z tohoto důvodu městský soud nepovažoval za vadu, která by vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí, nevypořádal-li se žalovaný s tvrzeními, kterými žalobkyně zdůvodňovala své odmítnutí povinnosti podrobit se očkování.

12. Městský soud nepřisvědčil ani námitce, že žalobkyně nepředstavuje žádné skutečné nebezpečí pro ostatní očkované děti v předškolním zařízení a nemůže ostatní proočkované děti nakazit. Tvrzený stav totiž vychází z předpokladu, že ostatní děti byly očkovány, tedy se podrobily požadavku zákona, přičemž žalobkyně ve skutečnosti těží z jejich získané imunity. Tyto očkované děti navíc podstoupily riziko vedlejších účinků tvrzené v žalobě, žalobkyně si tak nárokuje výsadnější postavení a využívá pozitivního důsledku jednání druhých. Skutečné nebezpečí může navíc hrozit především těm dětem v kolektivu, které se nemohly očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci.

13. Dále městský soud nesouhlasil s námitkou, že uvedená onemocnění nelze považovat za takové ohrožení veřejného zdraví (pro svůj nízký výskyt, menší nebezpečnost a vyšší výskyt vedlejších účinků při očkování proti nim), aby bylo přiměřené omezit právo jednotlivce na souhlas s lékařským zákrokem. Tvrzení žalobkyně opomíjí skutečnost, že nízký výskyt těchto onemocnění byl dosažen právě díky systematickému pravidelnému očkování většiny populace již v dětském věku za účelem dosažení tzv. kolektivní imunity a díky tomu, že odepření očkování bylo ojedinělým jevem. Podle městského soudu je v zájmu veřejného zdraví, aby byl dosažený stav zachován. K tomu ostatně směřují i např.

rozhodnutí Komise o přenosných nemocech, které musí být podchyceny včetně zřízení sítě epidemiologického dozoru a kontroly přenosných nemocí (rozhodnutí č. 2000/96/ES a č. 2119/98/ES), podle nichž spalničky, zarděnky a příušnice patří mezi sledované nemoci.

14. Námitky žalobkyně, že napadené rozhodnutí nešetří její práva nabytá v dobré víře, znamená výrazný zásah do jejího života a zasahuje do jejího práva na vzdělání podle čl. 33 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 28 Úmluvy o právech dítěte, městský soud uznal pouze potud, že žalobkyně nabyla práva v dobré víře. Výkon práva pokračovat v docházce do mateřské školy však musí podle městského soudu ustoupit, protože ohrožuje právo na ochranu zdraví jiných. Zásah do práva žalobkyně je důsledkem nerespektování podmínek přijetí do mateřské školy, mezi které patří podrobení se pravidelnému očkování. Při střetu práva žalobkyně na vzdělání s právem ostatních na ochranu zdraví (čl. 31 Listiny) musí právo jedince ustoupit vyššímu zájmu celku. Realizace tohoto práva žalobkyně byla navíc znemožněna jí samotnou (resp. postojem jejích zákonných zástupců) tím, že nepřistoupila na podmínky stanovené pro všechny stejně.

III.

15. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

16. Stěžovatelka spatřovala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se městský soud nevypořádal dostatečně s námitkou směřující proti porušení principu subdelegace k tvorbě práva. Právní otázku zákonnosti vyhlášky č. 537/2006 Sb. městský soud posoudil navíc nesprávně. V této souvislosti stěžovatelka odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 3. 10. 1996, sp. zn. III ÚS 105/95, a Úmluvu o biomedicíně, která má podle ní sloužit jako měřítko ústavnosti právních předpisů.

17. Rozsudek městského soudu je podle stěžovatelky nepřezkoumatelný i proto, že z odůvodnění nevyplývá, na základě jakých podkladů, listinných či jiných důkazů městský soud dospěl k závěrům při hodnocení míry ohrožení veřejného zdraví. Přitom právě určení, zda existuje potřeba ochrany veřejného zdraví, je pro opodstatněnost zásahu do práv jedince chráněných Úmluvou o biomedicíně rozhodující (viz čl. 26 odst. 1 této úmluvy). Soud pouze uvedl, že nízký výskyt předmětných onemocnění byl dosažen díky systematickému pravidelnému očkování většiny populace již v dětském věku za účelem dosažení tzv. kolektivní imunity a díky tomu, že odepření očkování bylo ojedinělým jevem. Podle stěžovatelky se jedná o odbornou otázku, jejíž posouzení náleží soudním znalcům. Jednoznačný závěr městského soudu není jakkoliv podložený a vzbuzuje pochybnosti již proto, že jasná odpověď na tuto otázku nebyla zatím nalezena ani v řadách odborníků. Výskyt onemocnění je podle stěžovatelky zcela určitě ovlivněn změnou životní úrovně populace, zejm. zvýšením úrovně hygieny, migrací obyvatelstva a řadou dalších okolností. Účinnost očkovacích dávek aplikovaných v minulosti je navíc sporná.

18. V doplnění kasační stížnosti se stěžovatelka ztotožnila se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010, čj. 3 Ads 42/2010 - 92. Je-li vyhláška č. 537/2006 Sb. shledána v rozporu s ústavním pořádkem, rozsah pravidelných očkování, kterým by se mělo podrobit dítě přijímané do předškolního zařízení, není platně stanoven

právním předpisem. Pro nesplnění neurčitého příkazu tak nebylo možné stěžovatelku vyloučit z mateřské školy.

IV.

19. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.1

20. Při předběžném posouzení věci osmý senát zjistil, že v judikatuře tohoto soudu není řešena jednotně otázka, zda vyhláška č. 537/2006 Sb. (resp. předchozí vyhláška č. 439/2000 Sb.) byla vydána v zákonných mezích, resp. zda nezasahuje do věcí vyhrazených zákonu. Osmý senát proto usnesením ze dne 29. 6. 2011, čj. 8 As 6/2011 - 108, předložil věc k posouzení rozšířenému senátu podle § 17 s. ř. s. Rozšířený senát rozhodl usnesením ze dne 3. 4. 2012, čj. 8 As 6/2011 - 120, a vrátil věc k projednání a rozhodnutí osmému senátu.

V.2

21. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

22. Kasační stížnost není důvodná.

23. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že vyhláška č. 537/2006 Sb. nebyla vydána v zákonných mezích, a že tím byl porušen princip subdelegace k tvorbě práva. Rozšířený senát v usnesení čj. 8 As 6/2011 - 120 uzavřel, že „[r]*ámcová úprava povinnosti fyzických osob podrobit se očkování stanovená v § 46 zákona o ochraně veřejného zdraví, a její upřesnění ve vyhlášce č. 537/2006 Sb. odpovídají ústavně právním požadavkům, podle nichž povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích (čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) a meze základních práv a svobod mohou být upraveny pouze zákonem (čl. 4 odst. 2 Listiny)*“. Na plné odůvodnění tohoto rozhodnutí zdejší soud pro stručnost odkazuje.

24. Rozšířený senát opřel svůj závěr o skutečnost, že zákon o ochraně veřejného zdraví stanoví vybraným skupinám fyzických osob sice rámcově, ale dostatečně jasně a určitě samotnou povinnost nechat se očkovat, a to v rámci pravidelného nebo zvláštního očkování, a s tím související povinnost podstoupit před tím vyšetření stavu imunity. Vyhláška pak zejména upřesňuje, u jakých infekčních nemocí a v jakých termínech povinnost podrobit se pravidelnému nebo zvláštnímu očkování nastává, a stanoví další podrobnosti. Rozšířený senát se výslovně odklonil od závěru přijatého v rozsudku čj. 3 Ads 42/2010 - 92 [viz zejm. část IV. b) usnesení rozšířeného senátu čj. 8 As 6/2011 - 120], odkaz stěžovatelky na tento rozsudek proto nemůže obstát.

25. Opírala-li stěžovatelka svou argumentaci o znění čl. 26 odst. 1 Úmluvy o biomedicíně, rozšířený senát ve zmiňovaném usnesení neshledal, že by Úmluva o biomedicíně bránila tomu, aby podrobnosti týkající se očkovací povinnosti byly upraveny prováděcím právním předpisem, stane-li se tak na základě zákona a v jeho mezích. Článek 26 odst. 1 Úmluvy o biomedicíně stanovící přípustná omezení práv vyplývajících z této

úmluvy je analogický druhým odstavcům čl. 8 až čl. 11 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), které upravují podmínky možného omezení práv a svobod zaručených v prvních odstavcích těchto ustanovení. Jednou z těchto podmínek je, aby omezení byla „*stanovena zákonem*“, případně „*v souladu se zákonem*“. Jedná se ovšem o český překlad originálu anglického termínu „*prescribed by law*“, resp. francouzského „*prévues par la loi* “, které nemají podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva tak úzký význam, že by se muselo vždy jednat výhradně o zákon jakožto právní akt parlamentu. Postačí, pokud jsou tato omezení příslušných základních práv stanovena „*právem*“ v materiálním smyslu (včetně např. ustálené judikatury), které má určitou kvalitu. Musí se jednat o právní pravidlo přístupné a přitom dostatečně jasné a předvídatelné, aby poskytovalo ochranu před svévolnými zásahy do zaručeného práva (blíže viz usnesení rozšířeného senátu čj. 8 As 6/2011 - 120, body 22 a 23).

26. Posouzení sporné otázky ústavnosti vyhlášky č. 537/2006 Sb. městským soudem zdejší soud neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Městský soud opřel své odůvodnění o čl. 26 bod 1 Úmluvy o biomedicíně, který připouští omezení výkonu práv podle čl. 5 a čl. 6 této úmluvy. Uvedl, že v daném případě zákon určuje primární povinnost podrobit se stanovenému druhu pravidelného očkování a příslušný prováděcí předpis pak upravuje další podrobnosti, mj. i druhy pravidelného očkování a podmínky jeho provedení. Dále městský soud odkázal na rozsudek zdejšího soudu čj. 5 As 17/2006 - 66. Tento rozsudek byl sice po vydání rozsudku městského soudu zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2011, sp. zn. III. ÚS 449/06, nicméně nosný důvod pro zrušení předmětného rozsudku byl jiný, byl jím závěr o možnosti porušení ústavního práva stěžovatele na projevení svého náboženství nebo víry. Odůvodnění městského soudu k ústavnosti vyhlášky č. 537/2006 Sb. bylo dostatečné a souladné se závěry rozšířeného senátu.

27. Nejvyšší správní soud neshledal rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným ani z hlediska námitky, podle níž z rozsudku nevyplývá, na základě jakých podkladů, listinných či jiných důkazů městský soud dospěl k závěrům při hodnocení míry ohrožení veřejného zdraví. Byť úvaha městského soudu k této otázce není v odůvodnění rozsudku výslovně doplněna o odkaz na konkrétní důkazy, ze spisu vyplývá, že je podepřena stanoviskem Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 3. 11. 2009, které si městský soud vyžádal v souladu s § 74 odst. 1 s. ř. s. Ze spisu rovněž vyplývá (viz č. listu 67), že soud zaslal toto stanovisko stěžovatelce k vyjádření, stěžovatelka tak měla možnost se s jeho obsahem seznámit a uplatnit konkrétní námitky a důkazy, kterými by jej zpochybnila. Tohoto práva ostatně stěžovatelka využila, jak vyplývá z podání ze dne 18. 1. 2010, které zaslala městskému soudu.

28. Úvaha městského soudu je navíc v souladu mj. s odůvodněním nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 449/06, který s odvoláním na stanovisko Výboru pro lidská práva a biomedicínu Rady vlády České republiky pro lidská práva, uvedl, že „*očkování je jedním z nejefektivnějších postupů zdravotní prevence vůbec, když se obecně považuje, spolu s využíváním antibiotik, za příčinu mimořádného poklesu nemocnosti a úmrtnosti na infekční onemocnění a za největší přínos a základ moderní medicíny. Nezbytnou součástí preventivního působení očkování je totiž jeho široké nasazení a dosažení vysokého stupně proočkovanosti, kterým je proočkovanost cca 90%.*“

29. Stěžovatelce lze sice přisvědčit, že nižší výskyt předmětných onemocnění může být ovlivněn i jinými faktory než očkováním, stěžovatelka však nenavrhla ani nepředložila žádné důkazy, které by zpochybnily závěr městského soudu, že systematické pravidelné očkování většiny populace podstatně přispívá k vytvoření a udržení kolektivní imunity a snížení výskytu předmětných onemocnění.

30. Stěžovatelka dále namítla, že pro ospravedlnění zásahu do práv jedince chráněných Úmluvou o biomedicíně podle čl. 26 odst. 1 této úmluvy je rozhodující posouzení, zda existuje potřeba ochrany veřejného zdraví. V souladu se závěry rozšířeného senátu v usnesení čj. 8 As 6/2011 - 120 je třeba podrobit posouzení tvrzeného zásahu testu proporcionality, jak je uplatňován Evropským soudem pro lidská práva (obdobné požadavky vyslovil také Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 449/06). Tento test se skládá ze tří kroků: omezení práva (1) musí být stanoveno „*zákonem*“, (2) musí sledovat legitimní cíl a (3) musí být přiměřené sledovanému cíli, resp. nezbytné k jeho dosažení.

31. Ke splnění první podmínky se Nejvyšší správní soud vyjádřil již výše (viz zejm. bod 26) a podrobně také v usnesení rozšířeného senátu čj. 8 As 6/2011 - 120.

32. Legitimním cílem, který právní úprava povinného očkování ve stanovených případech sleduje, je ochrana veřejného zdraví. Legitimitu tohoto cíle potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 449/06, v němž uvedl, že povinné očkování je „*evidentně* [...] *opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu veřejné bezpečnosti, zdraví a práv a svobod druhých*“. Ústavní soud odkázal na omezenou možnost soudního přezkumu stanovení povinného očkování ve vztahu k určitému onemocnění: „*Rozhodnutí zákonodárce o tom, že určitý druh očkování bude povinný, je rozhodnutím, které realizuje možnost stanovenou explicite v čl. 26 Úmluvy. Jde o rozhodnutí, které je v prvé řadě otázkou politickou a expertní, a proto je tu i velmi omezená možnost ingerence Ústavního soudu. Takové rozhodnutí zákonodárce požívá ve vztahu k citované Úmluvě poměrně velký prostor pro politické uvážení, v jehož rámci nelze rozhodnutí zákonodárce (resp. prováděcího předpisu exekutivy) o stanovení povinnosti podrobit se určitému druhu očkování přezkoumávat (margin of appreciation).*“ Obdobně ani rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nemůže nahradit závěr zákonodárce nebo exekutivy o tom, že určité infekční nemoci vyžadují povinné očkování.

33. Účinnou ochranu základních práv, která jsou v konfliktu s veřejným zájmem na ochraně zdraví, lze podle Ústavního soudu zajistit v případě očkování podstatně šetrněji – spíše než zpochybněním ústavnosti určitého druhu očkování jako takového, pečlivým zvážením okolností individuálního případu. Ostatně ani stěžovatelka nenamítala, že by ochrana veřejného zdraví nepředstavovala legitimní cíl. Zpochybnila pouze, zda je předmětné očkování potřebné k dosažení tohoto cíle. Její námitka tak směřovala k třetímu kroku testu proporcionality - posouzení přiměřenosti/nezbytnosti daných opatření.

34. Pro posouzení třetího kroku testu proporcionality je nezbytné, aby jednotlivec tvrdil výjimečné okolnosti, které by měly převážit nad ochranou veřejného zdraví (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 449/06, podle něhož zde musí existovat „*okolnosti, které zásadním způsobem volají pro zachování autonomie dané osoby*“). Stěžovatelka však v

kasační stížnosti žádné takové okolnosti neuvedla. Netvrdila ani, že by povinné očkování zasáhlo do některého z jejích základních práv. Sama tak znemožnila „*pečlivé zvážení okolností individuálního případu*“, jak požaduje Ústavní soud. Nejvyšší správní soud je vázán rozsahem námitek uvedených v kasační stížnosti (s výjimkou vad, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti podle § 109 odst. 4 s. ř. s.). Řízení ve správním soudnictví není založeno na zásadě vyšetřovací, soud proto není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za účastníka řízení. Případné žalobní důvody, které by stěžovatelka nezopakovala v kasační stížnosti a jejichž posouzení by nevytkla městskému soudu, Nejvyšší správní soud nemůže v tomto řízení zohlednit.

35. Nejvyšší správní soud uzavřel, že stěžovatelka neprokázala, že by stanovení povinnosti povinného očkování proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím bylo v jejím případě nepřiměřeným zásahem do jejích základních práv (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2011, čj. 5 As 17/2005 - 120, a ze dne 25. 4. 2012, čj. 4 As 11/2011 - 97). Žalovaný proto nepochybil, pokud nepřijal stěžovatelku do mateřské školy z důvodu chybějícího povinného očkování.

36. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným ani nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

37. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení podle obsahu spisů nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. srpna 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu